

γοργοκίνητος ἐπίθ. Βιθυν. (Τρίγλ.) — Ι. Πολέμ., Σπα-
σμέν. μάρμαρ., 36 Α. Προβελ., Νικηφ. Φωκ., 38 Σ.
Σκίπ., Ἀπέθαντ., 42 Δ. Σάρρ., Ἰφιγ. Τ., 1427 — Λεξ.
Βλαστ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γοργοκινῶ.

Ὁ ταχυκίνητος, ὁ γοργὰ κινούμενος, εὐκίνητος, ταχύς
ἐνθ' ἄν.: Εἶμαι γοργοκίνητος 'ς τὸ οὖρο, δὲ βαστᾷ ἡ ἀποθήκη
Βιθυν. (Τρίγλ.) || Ποιήμ.

Ἔλα, μὴ ρωτᾷς ποῦ θὰ μᾶς φέρῃ,
ἂν καὶ μὲ τὰ μάτια σφαιλιστά,
ἔχει γοργοκίνητο τὸ χέρι,
ξέρει τὸ τιμόνι νὰ βαστᾷ

Ι. Πολέμ., ἐνθ' ἄν.

Πειτεῖται γοργοκίνητη 'ς τὸ φλογερὸ τῆς αἵτι
καὶ χύνεται σὰν ἀστραπὴ 'ς τοὺς κάμπους τοῦ Εὐφράτη
Α. Προβελ., ἐνθ' ἄν.

Πέρασαν ὅλα γοργοκίνητα
ἀπ' τὴν ἱερὴ μὲν φαντασία

Σ. Σκίπ., ἐνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. γοργογόνατος.

γοργοκινῶ Γ. Στρατήγ., Τί λέν τὰ κύμ., 107 Φ.
Πανᾶ, Λυρικ., 2.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ κινῶ.

Γοργά, ταχέως κινῶ ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Στρέφω 'ς τὴν ὕδρα. Γύρω τῆς γοργοκινουῦνται οἱ
κάβοι

Γ. Στρατήγ., ἐνθ' ἄν.

Καὶ τὸ καμάρι τῆς Λητοῦς, ποῦ αἶτια φλογισμένα
γοργοκινουῦν τ' ἀμάξι του, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἰδῇ
τέτωσαν ὑπὲρλαμπρὴ θεωρία, τέτωσαν μορφὴ παρθένα
Φ. Πανᾶς, ἐνθ' ἄν.

γοργόκολος ἐπίθ. Ἦπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργὸς καὶ τοῦ οὐσ. κόλος.

Μετων., ὁ ἀεικίνητος, ὁ εἰς διαρκὴ ἀνησυχίαν εὐρισκό-
μενος, ὁ οἶονεὶ ταχέως κινῶν τὸν κόλον. Συνών. κολο-
βελόνης, κολοπιλάλας.

γοργοκρούω ἐνιαχ. γοργοκρούου Μακεδ. (Βόιον)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. κρούω.

Ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀνατέλλω, κρούω γοργά, ταχέως
ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἦλκε μ', ὅταν γοργοκρούεις κι ἀργῆς νὰ βασιλέψῃς
πᾶν τὰ πουλλάκια 'ς τὴ βουσκὴ κ' οἱ λυγερὲς 'ς τὴ βρύση.

γοργοκύλημα τό, Ι. Πολέμ., Χειμώνανθ.², 61.

Ἐκ τοῦ ρ. γοργοκυλῶ.

Τὸ ταχύ, γρήγορο κύλημα: Ποιήμ.

Κυλάει ὁ χρόνος σὰν νερό, τρέχ' ἡ ζωὴ σιμά του
καὶ σέρνει κάθε μας χαρὰ 'ς τὸ γοργοκύλημά του.

γοργοκυλῶ Κ. Παρρ., Στὸ ἄλμπουρ., 35 καὶ 101
Κ. Παλαμ., Ὑμν. Ἀθην.², 71 Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 36.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. κυλῶ.

Ἀμτβ., ταχέως κυλίομαι, παρέρχομαι, κυλῶ ἐνθ' ἄν.:
Ἀσπροι γλάροι πετούσανε μὲ χαρωπὰ κραξίματα πάνω 'ς
τὰ κύματα ποὺ γοργοκυλούσανε, τσιμπῶντας μικρὰ ψαράκια
Κ. Παρρ., ἐνθ' ἄν., 35. Ἡ φύση ἐρωτιάρα σκορπάει γλυ-
κειὲς ἀνατριχίλες κ' οἱ γόνιμοι χυμοὶ ἀρχίζονε νὰ γοργοκυ-
λᾶνε μυστηριώδικοι μέσα 'ς τοὺς μαργωμένους κλάδους τῶν

δέντρων Κ. Παρρ., ἐνθ' ἄν., 101. || Ποιήμ.

Κάτω ἀπ' τὰ πόδια τῆς γοργοκυλοῦν
καὶ ὕμνολογῶντας τὴν φεγγοβολοῦν

Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

Δυὸ φορὲς σαράντα χρόνια | γοργοκύλησαν ὥς τώρα
Φ. Πανᾶ, ἐνθ' ἄν.

γοργολαλοῦ ἡ, ἐνιαχ. γοργολαοῦ Ἀθην. — Δ. Καμ-
πούρογλ., Ἀθηναϊκ. διηγήμ., 158 γοργολαοῦ Ἀθην.

Ἐκ τοῦ *γοργολαλῶ.

Ὑβριστικὴ προσωνομεία γυναικὸς δηλοῦσα τὴν φλύαρον
ἐνθ' ἄν.: Σκασμός, λέω σου, γοργολαοῦ... Σοῦ εἶπα ποῦ πάει
γιὰ δουλειὰ Δ. Καμπούρογλ., ἐνθ' ἄν.

γοργολαλοῦσα ἡ, ἐνιαχ. γοργολαοῦσα Στερελλ. (Δεσφ.
κ.ά.)

Ἐκ τοῦ *γοργολαλῶ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-οῦσα. περὶ τῆς ὅπ. βλ. Α. Παπαδόπ., Ἀθηνᾶ 37 (1925),
180 κέξ.

Τὸ πτηνὸν Στρίγξ ἡ αἰγωλὶς (Strix aluco) τῆς οἰκογ.
τῶν Γλαυκιδῶν (Strigidae), ὁ στρίγξ τῶν ἀρχαίων
ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγριοπούλλι, κλαυοπούλ-
λι, κοκοττάρι, νεκροπούλλι, στριγγλο-
πούλλι, χαροπούλλι, χορδολούπα, χου-
χουλοόζα, χούχουλας, χουχουλιός, χου-
χουλργιωργας, χουχουριστής.

γοργολάχανο τό, Ἦπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργὸς καὶ τοῦ οὐσ. λάχανο.

Ἦ λ. γνωστὴ ἐκ τοῦ ἀκολούθου καθαρογλωσσ.:

Πάει 'ς τὸ γοργόλογγο νὰ μάση γοργολάχανα.

γοργολαχταρῶ Ν. Καζαντζ., Θεία Κωμωδ., Καθαρτ.
19,80 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. λαχταρῶ.

Ποθῶ ἀνυπομόνως, διακκῶς, ζωηρῶς ἐνθ' ἄν.:

Ἄν ἔρχεστε ἀπ' τὸ κρίμα σας σωσμένοι
καὶ γοργολαχταρᾶτε δρόμο, ἃς εἶναι
ἀπόξω πάντα τὸ δεξιὸ σας χέρι.

γοργολέγω Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. ζωή², 10.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. λέγω.

Ταχέως, γοργὰ λέγω: Ποιήμ.

Κι ἀλαφρὰ ἀναδεύουν τὰ φτερὰ
καὶ ψυχῶν καὶ κόσμων γοργολένε
τὰ βαθιὰ καὶ τὰ πλατιὰ καὶ κλαῖνε.

γοργολέτσι τό, ἐνιαχ. Πληθ. γοργολέτσια Πόντ. (Κε-
ρασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργὸς καὶ τοῦ οὐσ. λέτσι.

Ἐπιθετικ. 1) Μέγας ἐνθ' ἄν.: Γοργολέτσια φτεῖρας ἔχει
(Κερασ.) 2) Πλήθος μικρῶν παιδιῶν, μάλιστα δὲ θορυβούν-
των αὐτόθ.

γοργόλογγος ὁ, Ἦπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργὸς καὶ τοῦ οὐσ. λόγγος.

Ἦ λ. γνωστὴ ἐκ τοῦ ἀκολούθου καθαρογλωσσ.:

Πάει 'ς τὸ γοργόλογγο νὰ μάση γοργολάχανα.